

масло, още и съ дребна тѣрговия, за което зимѣ сѣ
ходяли въ Цариградъ и даже въ Мала-Азия. Ако би
имѣ сега позволили да напуснатъ пепелището си, тѣ,
благодарение на своя кредитъ и рѣдка способностъ
камъ тѣрговията, могле би скоро да поправятъ по-
ложението си и пакъ да си сѣзидатъ изгорѣните до-
мове. Мюдюринъ ни разказва, че той е писалъ два
пѣти, като е молилъ да позволятъ свободно излиза-
ние на желающите, но не приелъ никакавъ отговоръ.
Така сѣщо безъ полза е молилъ той да му разрѣшатъ
да върне на християните откарания отъ турците до-
битакъ. Когато Скайлеръ попита за това пловдивския
мютесарифъ, той отговори по единъ най-безсраменъ
начинъ, че не е съществувало никакво запрещение
за бѣлгарете да не са отдалечаватъ отъ селата си и
че мюдюринъ е ималъ пълно право да зема назадъ
откраднатия добитакъ, дѣто той и да са намѣри. Отъ
Клисура така сѣщо, както и отъ Батакъ, турците сѣ
ограбили множество дѣца и моми, които сѣ и потур-
чили. Родителите имъ и до сега, т. е. три мѣсеца
слѣдъ грабването имъ, не могатъ да си ги зематъ
назадъ. Въ Татаръ-Пазарджикъ и Пловдивъ говориха
ни за много подобни случаи. Сега чакъ азъ разбрахъ,
какво са е разумѣвало подъ потурчването на мла-
дата мома въ Солунъ, което стана причина да уби-
ятъ германския и французския консули.

Когато ние излѣзохме изъ Клисура слѣдъ насъ
вжрвяха 200 или 300 нещастни, блѣдни, измѣчени
жени, по-вечето съ дѣца на ръцете. Тѣ тичаха слѣдъ
насъ около една миля, като цѣпнеха въздуха съ ви-
кове и отчаянни вопли, за дѣто си отивамъ, безъ ни-
какъ да подобримъ тѣхното печално положение. Та-